9.1
ΟΥ

Νίκος Γ. Μουζάκης

ΕΙΣΑΙ Ο ΣΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΓ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 57524
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 20/12/16
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 889.1 ΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΑΙΘΡΓ. ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΡΑΤΗΣΕΩΣ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ 1991

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

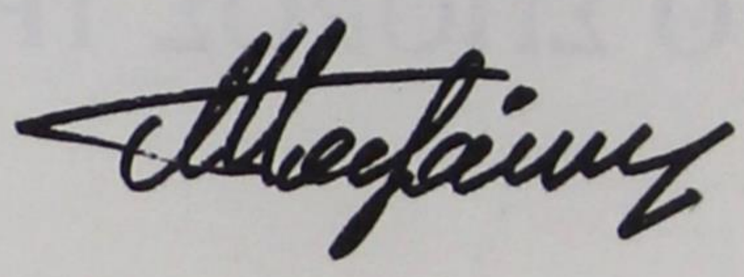

© Νίκος Γ. Μουζάκης
Νικίου 77 Τ.Κ. 12243, Αιγάλεω, τηλ. 5987605

Εδώ λοιπόν. Μέσα σ' αυτές τις σελίδες ξεδιπλώνεται η φαντασία, η ευαισθησία, η επικαιρότητα μιας προσπάθειας που ξεφεύγοντας από τα στενά όρια μιας συνοικίας, μας οδηγεί μαζί με τον ποιητή στην «ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΟΛΗ».

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Η ΠΡΟΟΔΟΣ"
ΛΙΟΥΜΗ ΑΙΓΑΛΕΩ
ΚΟΡΥΤΣΑΣ 33 Τ.Κ. 122 43
ΤΗΛ. 5905835

Η σφραγίδα του Εκπολιτιστικού Εξωραϊστικού Συλλόγου

«Η ΠΡΟΟΔΟΣ» ΛΙΟΥΜΗ - ΑΙΓΑΛΕΩ

Όταν μου ζητήθηκε ν' ασχοληθώ με την επιμέλεια αυτής της συλλογής,είχα κάποιες επιφυλάξεις για το πόσο μεγάλη θα 'πρεπε να ήταν η παρέμβαση στο έργο κάποιου που αποφασίζει να δημοσιοποιήσει αυτά που έγραφε πρώτα για 'κείνον κι ύστερα για όλους εμάς. Προτιμότερο νομίζω είναι τις περισσότερες φορές το έργο να μένει αγνό κι αναλλοίωτο από παρεμβολές άλλων. Η σειρά αυτή των ποιημάτων του Νίκου Μουζάκη, που κρατάτε στα χέρια σας, είναι μια σειρά από 13 ολοκληρωμένες προτάσεις για ειρήνη, για ζωή, που δέχονται όμως τα δικά σας όνειρα ως συνέχεια.

Διαβάζοντάς τα διαπιστώνεις αμέσως πως πρόκειται για σκέψεις απλές κι αγνές που βγαίνουν μέσα απ' την ψυχή ενός ανθρώπου καθημερινού, με τελικό προορισμό την καλλιέργεια του εδάφους για δημιουργία καινούριων ανθρώπων. Ανθρώπων απαλλαγμένων από κακία και πόλεμο και εμπλουτισμένων από σπόρους ειρηνικούς, γαλήνιους. Επειδή όλοι μας μ' οποιοδήποτε τρόπο πρέπει να συμβάλλουμε για σπόρους ζωής κι ελπίδας, για ένα αύριο πιο φωτεινό,παραμερίζω όλες τις αμφιβολίες για τις οποίες έκανα λόγο στην αρχή και σας παρουσιάζω ατόφιο το έργο του. Φίλοι αναγνώστες,ο Νίκος Μουζάκης έχει το λόγο στη συνέχεια.

Σωτήρης Ι. Μπουτζάς
Εκπαιδευτικός-Δημοσιογράφος

Στον πατέρα μου

«Θα πιάσουμε το σύννεφο θα βγούμε από τη συμφορά του χρόνου
Από την άλλη όχη της κακοτυχιάς
Θα παίξουμε τον ήλιο μας στα δάχτυλα
Στις εξοχές της ανοιχτής καρδιάς
θα δούμε να ξαναγεννιέται ο κόσμος».

Οδυσσέας Ελύτης

Το εξώφυλλο, οι πίνακες ζωγραφικής και τα σκίτσα που περιέχονται στο βιβλίο, είναι έργο της 10χρονης Δέσποινας Κουνάβα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓ. ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΡΗΤΕΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ

Είσαι ο σπόρος της ζωής,
τ' αμέτρητα φύλλα στα κλαδιά
που κινούνται ασταμάτητα,
απ' τον αέρα που μυρίζει
ανθισμένη λεμονιά.

Είσαι η σταλιά της βροχής
που δροσίζει το χώμα.
Είσαι τ' όνειρο του ερωτευμένου
που πλέει σε πελάγη ευτυχίας.

Είσαι το λουλούδι που παίρνει
η μέλισσα τη γύρη.
Είσαι αυτή που μαραίνεις τα όπλα
και τα κάνεις γωμί.

Είσαι το χαμόγελο, η χαρά,
η ευτυχία.
Είσαι η ειρήνη, ειρήνη, ειρήνη.

ΑΘΗΝΑ Μάης 1987

ΑΝ ΚΑΠΟΤΕ

Αν κάποτε αποφασίσεις να ζήσεις μην
κάνεις το λάθος τη ζωή σου να μετρήσεις
θαμμένος πίσω απ' την πόρτα του σπιτιού σου.
Όσα λουλούδια να ζωγραφίζεις στους τοίχους,
θα μένουν χωρίς άρωμα, η ζωή μένει πάντα
απ' έξω. Όσα ζώα να σου κάνουν συντροφιά,
η ζωή μένει πάντα απ' έξω, εσένα θα σε τρώει
η μπόχα. Ποτέ μη μετρήσεις τη ζωή σου με
τους έρωτες που θα κάνεις. Το μυαλό, η καρδιά
γεννά τον έρωτα, αλλά ο έρωτας μένει χωρίς
μυαλό,όταν αυτόν τον αποπατάς.
Ποτέ τη ζωή σου μην τη μετρήσεις με το χρήμα,
που 'χει όμη καλή αλλά σ' εξαγοράζει και τον
ίδιο. Όλα αυτά είναι ελαφρά στον άνεμο,
κάποτε τα παίρνεις κάποτε τα χάνεις, ίσως
στη στερνή σου πνοή να θελήσεις ν' ανταλλάξεις
όλα αυτά με μια πνοή ακόμα. Να ζητήσεις τα
παιδιά σου κι αυτά να είναι μακριά κάνοντας
το ίδιο λάθος. Να αποζητάς τους έρωτές σου και
αυτοί χωρίς να μπορούν να σε βοηθήσουν,σε
τραβάνε εκεί,που 'σύ ο ίδιος τους έχεις ρίξει.

Αν κάποτε αποφασίσεις να ζήσεις, μέτρα
τη ζωή σου στα χαμόγελα όλων των παιδιών
του κόσμου.
Μέτρα το κελάηδημα των πουλιών, μέτρα
την καλημέρα που συναντάς στο δρόμο σου.
Δέσε τα χέρια σου με τ' άλλα χέρια.
Μη φοβηθείς, έτσι η ζωή θα περνά απ' όλους
χωρίς να διακόπτεται, τότε θα δεις ότι
τα χέρια σου που μια ζωή στοίβαζαν τη μία
πέτρα πάνω στην άλλη, με τ' άλλα χέρια
μαζί, θα φτιάξουν ένα απέραντο σπίτι σ' ένα
απέραντο λιβάδι χωρίς μεγάλο κόπο, εκεί
θα έχεις πολλούς ν' αγαπάς. Αν κάποτε
λείψεις, τα παιδιά σου θα 'χουν τη
στοργή των άλλων που μένουν στη ζωή
κι εσύ θα 'σαι παντού:
στον τοίχο, στους διαδρόμους, στην καρδιά
όλων εκείνων π' αγάπησες πραγματικά.

BERGEN Γενάρης 1988

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ

Πόσες φορές στη ζωή σου δε
χαίρεσαι και δε λυπάσαι για
το ίδιο πράγμα. Γκρεμίζεις
αυτό που χρόνια τώρα φτιάχνεις
και σε λίγο θέλεις να το
ξαναφτιάξεις απ' την αρχή.
Μόνο αυτά που χαίρεσαι και
λυπάσαι δεν είναι πάντα
διατεθημένα να σ' ακολουθούν.

BERGEN Φλεβάρης 1988

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Πατρίδα μου,άσπρη νυφίτσα του Βορρά.
Απέραντη! Είσαι,η πιο «πλούσια» κυρά
λένε στον Κόσμο, κι εμείς τα παιδιά σου
μετρημένα στα δάκτυλα δε χωράμε στα
δυο σου χέρια.
Ένα κομμάτι γης. Ένα κομμάτι πάγου,
δεν πέφτει στο μερτικό μας κι όμως
ο νόμος ίδιος για την πατρίδα
την ιερή.
Εγώ που έχω μια κόρη μόνο, έχω
το ίδιο καθήκον στον πόλεμο με του
βασιλιά το βιος.
Η μόνη κληρονομιά ο πολιτισμός μου.
Με διατάζουν,να παρουσιαστώ στο
στρατό, κανείς όμως δε διατάζει να
εξασφαλίσουν ζωή στο παιδί μου το μικρό,
το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να
γίνω φύλακας φτηνός των λίγων εκλεκτών.

BERGEN Φλεβάρης 1988

Για ένα Νορβηγό που αρνείται να
παρουσιασθεί στο στρατό και
απειλείται με τρία χρόνια φυλακή.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ

Σηκώνω τ' όπλο μου· πυροβολώ. Βλέπω
στα γαλάζια μάτια που πάει να
συναντήσει η σφαίρα, τη μάνα μου
να με καρτερά,
τα παιδιά μου να μεγαλώνουν χωρίς
να με γνωρίζουν.
Βλέπω τ' αδέλφια μου, τους φίλους μου
σκορπισμένους στις μάχες,
το σπιτάκι μου όρθιο ακόμα.
Βλέπω τα γαλάζια μάτια «ξεχασμένα» ίσως
στο ίδιο όνειρο με το δικό μου, τότε
ξυπνάω. Τρέχω να φτάσω τη σφαίρα,
να τη σταματήσω, όμως μια άλλη σφαίρα
μου παίρνει τα πόδια, δεν μπορώ να τρέξω,
μου παίρνει τα χέρια, δεν μπορώ να την
αγκαλιάσω, προσπαθώ με το μυαλό μου
να τη φέρω πίσω, η σφαίρα πάει, δεν έχει
λογική, όπως λογική δεν είχα και 'γώ, όταν
με 'στειλαν να πολεμήσω.
Η τελευταία μου λέξη: ΓΙΑΤΙ – ΓΙΑΤΙ;

BERGEN Μάης 1988